అకారణం

చక్రాల సూట్ కేస్ నింపాదిగా దొర్లించుకుంటూ ప్లాట్ ఫాం మీదకు వెడుతున్నాడు దయానంద్. అప్పుడే రైలు కూడా చేరుకుంటూంది. ఫరవా లేదు, నింపాదిగా వెళ్లవచ్చును.

పట్టాల మీద "జారుడు బండ" లాగా దొర్లుకుంటూ పోతున్న రైలు పెట్టెల వంక చూస్తే యింకా వాటికి కంపార్ట్ మెంట్ నంబర్లు అంటించనే లేదు.

నయం! తొందరపడి అటు చివరదాక వెళ్లాడుగాదు. తన కంపార్ట్ మెంట్ ఈ పక్కనే వుంటే 'దేవుడా' అనుకుంటూ ఇంత దూరం తిరిగి రావలసి వచ్చేది. ఈ రోజుల్లో రైలు పెట్టెల నెంబర్లు – అవి నెంబర్లుకావు నిజానికి, అక్షరాలు గదా – వరుస క్రమంలో వుండాలని 'రూలేం' లేదు. ముందు 'ఇ' బోగీ వస్తుంది. తర్వాత ఎ.సి.బి.ఎఫ్.డి. ఇలా వాటికి వీలు అయినట్లుగా అవి వస్తాయి. రైలు పెట్టెలకు మాత్రం, ఎంత జడ పదార్థాలు అయితే మటుకు అవి ఎన్ని జీవపదార్థాలను ఒక్కుమ్మడిగా మోసుకుపోతున్నాయి కాదు – స్వాతంత్ర్యం లేదా యేమిటి, ఇష్టం వచ్చినట్లు వుండటానికి?

ప్లాట్ ఫాం మీదనే ఆగిపోయి, ఎందుకయినా మంచిదని చొక్కా జేబు లోంచి 'టిక్కెట్' తీసి చూచుకున్నాడు. 'డి-72'. చుట్టూ వున్న జనాన్ని, హడావడిగా అటు యిటు పరుగులు తీస్తున్న వాళ్లను, సామాన్లు బరబర ఈడ్చు కుంటూ పోర్టర్లతో సమంగా పరుగెత్తుతున్న వాళ్లను, ఒక చేత్తో ఎడపిల్లాడిని చంకలో చంటి పిల్లాడిని వేసుకుని ఆయాస పడిపోతూ నడుస్తున్న ఆడవా ళ్లను... చూస్తూ వుంటే మహా జాలి అనిపిస్తుంది. మగమహారాజు వీలయితే వస్తాడు లేకపోతే 'నువ్వొక్క దానివి ప్రయాణం చెయ్యగలవుగా. ఏముంది, ఇక్కడ ఎక్కితే అక్కడ దిగడం, అంతేగా' అని ఊరడిస్తాడు. ఇక్కడ ఎక్కడం ఎంత శ్రమో అంతకు పదిరెట్లు శ్రమ అక్కడ దిగడం. ఎక్కే వాళ్లు దిగే వాళ్లను ఒక పట్టాన కిందకు రానిస్తారా?

ఓ రైల్వే ఉద్యోగి చాక్ పీస్, కాగితాలు తీసుకుని హడావుడిగా ప్లాట్ ఫాం మీద వస్తున్నాడు. ఒక కంపార్ట్మెంట్ దగ్గర ఆగి 'ఎఫ్' కాగితం అంటిం చాడు. పక్కనే 'రిజర్వేషన్ చార్ట్' కూడా అతికించాడు. ఆ బోగీ చివరకు వెళ్లిపోయి, చాక్ పీస్‌తో 'ఎఫ్' అని అక్కడ వ్రాశాడు, రెండో కాగితం లేదు కాబోలు. రైలు వాళ్లు కూడా స్టేషనరీ పొదుపు చేయాలి గదా!... అయితే ఎదురుగా వున్నది 'ఎఫ్' అన్నమాట. 'డి' ఇటు పక్కో, అటు పక్కో వుంటుంది. పోనీ మనిషి ఎదురుగా వున్నాడు గనుక అడిగితే సరిపోతుంది. ఎందుకు మోహమాటం -- అని అతను పక్కబోగీ దగ్గర 'బంక' రాస్తూ వుంటే, దయానందే పక్కకు చేరి 'అయ్యా, 'డీ' బోగీ ఎక్కడండీ?' అని అడి గాడు. ఆ మనిషి దయానంద్‌ను ఎగాదిగా చూచి, చేయి పైకెత్తి చూపాడు. దయానంద్ అతను బంక రాస్తూన్న తీరు గమనించడంలో మునిగిపోయి చేయి అటు చూపాడో యిటు చూపాడో గమనించ లేకపోయాడు. ఆకాశం వయిపు చూపినట్లు అనిపించింది అతనికి. రెండో మారు అడుగుదామని నోరు విప్ప బోతూ వుండగా, ఆ మనిషి కాస్తా బోగీ చివరకు పరుగు తీస్తూనే వున్నాడు. బంక రాస్తున్న తీరు దయానంద్‌కు బాగా నచ్చింది. అంటించాల్సిన కాగితం ఎంతజాగా ఆక్రమించుకుంటుందో ఆమనిషికి ఖచ్చితంగా తెలుసును. ముందు బంక పుల్లతో ఒక చదరం గీస్తాడు. తర్వాత దాని మధ్య 'ఇంటు' గుర్తు పెడతాడు. బంక ఆ ఆకారంలో పెట్టేను అతుక్కుంటుంది. ధానిమీద అతి కించిన కాగితం చక్కగా బిళ్ళ కుడుములాగ ఆనందంగా కూర్చుంటుంది. బంక వృధా కాదు. కాగితం ఎగిరి పోదు. ఆ మనిషికి ఈ విద్య ఎలా అలవడిందో! దానికేం భాగ్యం. అలవాటు కొద్దీ తన పనిలో 'టెక్నిక్' తనే నిర్ణయించుకుంటాడు గదా ప్రతి మనిషిని!

ఇంతకూ 'డి' ఎటు?

ప్లాట్ ఫాం మీద జనం రద్దీ ఇందాకటి కంటె ఎక్కువ అయింది. మీన మేషాలు లెక్కబెడుతూ వుంటే, రైలు కదిలిపోయే ప్రమాదం వుంది. యాంత్రి కంగా ఎడంచేతి మణికట్టు వయిపు చూచుకున్నాడు. ఫరవాలేదు. ఇంకా అరగంట టైం వుంది.

టి.టి.ఇ. ఎవరయినా ఇటువయిపు వస్తే బాగుండును. బండి యింక మూడు నిమిషాలకు బయలు దేరుతుందనగా బోగీల దగ్గరకు వచ్చి నానా హడావుడీ చేస్తారు.

దయానంద్ ముందుకు నడిచాడు, ప్లాట్ ఫాం మీద 'ఇ' కంపార్ట్ మెంట్ కనిపించింది. దేవుడు చల్లగా చూస్తే పక్కనే 'డి' కావాలి.

దేవుడు చల్లగానే చూచాడు.

ఎందుకయినా మంచిదని దయానంద్ రిజర్వేషన్ చార్ట్‌లో పేరు 'చెక్' చేసుకున్నాడు. ఆ! 72 నెంబరుకు ఎదురుగా 'మిస్టర్ దయానంద్' అని ముచ్చటగా టైప్ చేసి వుంది.

గబ గబ సూట్ కేస్ బోగీ లోనికి పెట్టాడు. ఆత్రంగా ముందు వరసలో సీట్ నెంబర్ చూస్తే '6' వుంది. ఇప్పుడు కంపార్ట మెంట్ అంతా నడుచుకుంటూ చివరిదాకా వెళ్లాలి. ప్లాట్ ఫాం మీద వున్నప్పుడే కింద కిటికీలోనుంచి చూచి వుంటే సునాయాసంగా నేల మీదనే నడిచి ముందుకు వెళ్లడానికి వీలయ్యేది. ఇప్పుడు లోపలకు ఎక్కి పెట్టెలుబేడలు సర్దుకుంటున్న ప్రయాణీకులను గుద్దుకుంటూ నదిలో చేపలాగా యీదుకుంటూ యీ చివరనుంచి అ చివరకు వెళ్లాలి.

జనాన్ని జాగ్రత్తగా తప్పించుకుంటూ, ఎలాంటి ఏక్సిడెంట్లు చేయకుండా, చక్రాల సూట్ కేస్‌తో సహా 72 సీట్ దగ్గరకు చేరుకున్నాడు. దేవుడు ఇంకా మేలు చేస్తున్నాడు. ఇంతవరకు ఈ వరసలో ఎవరూ చేరుకోలేదు. తనే మొదలు. 67 సీట్ కిటికీపక్కగా వుంది అక్కడ కూర్చోగలిగితే బాగుండును. ముందు అక్రమణ చేసేస్తే, తర్వాత చూచుకోవచ్చును, 67లో సూట్ కేస్ వేశాడు.

అటు పక్క బోగీలోంచి దిగి ప్లాట్ ఫాం మీదకు వచ్చేసి 'ఫ్రీ' గా నిలబడ్డాడు. కిటికీ అద్దాలు తెరిచే వున్నాయి, గనుక 67 లో సూట్ కేస్ కళ్లకు ఎదురుగానే వుంది. 'సీట్' మనదే గదా అని 'లగేజ్' అక్కడ వదిలేసి రికామిగా అటు యిటు పచార్లు చేయడానికి లేదు. మడిబట్ట చుట్టినట్లు అవుతుంది కొబ్బరిచెట్టుకు. లగేజ్ విషయం ఎంత జాగ్రత్తగా వుంటే అంత క్షేమం!

కాఫీ ఏమన్నా తాగితే బాగుంటుందా?

పోనీ కూల్ డ్రింక్ అయితే!

రైలు బయలు దేరాక అన్నీ లోపలికే వస్తాయి. అయినా ప్లాట్ ఫాం మీద ఊరికే నిలబడి యేమిటి చేయడం? రీడింగ్ మెటీరియల్ కోసం వెదుక్కునే పనిలేదు. పది గంటల సేపు చదవడానికి సరిపోయే ఉద్గ్రంథాలు నాలుగయిదు సూట్ కేస్‌లో పైననే ఏర్పాటుగా వున్నాయి.

61

ఆ! వచ్చేస్తున్నారు ఒక జంట. పక్కనే సొంటి కాయ. అవును 'లగేజి' సీట్ కిందసర్దేస్తున్నాడు. కుర్రాడు, 'అమ్మా, నాది 67 అన్నావుగా. ఎవరో సూట్ కేస్ పడేశారు' అని అప్పుడే ఫిర్యాదు.

'పక్కకు జరిపి కూర్చో ఫరవాలేదు' అంది ఆ మహాతల్లి.

నశ్యం రంగు చీర. ముఖం అంత తీరుగా కనిపించడంలేదు. ప్లాట్ ఫాం మీంచి లోపలకు వెళ్లాక చూడవచ్చు.

కుర్రవాడు అంత పనీ చేశాడు. తన సూట్ కేస్ ఇప్పుడు 68 లోనికి వచ్చింది. తను లోపలకు వెళ్లితే 72 లో కూర్చోవడం తప్ప ఇంకో మార్గంలేదు. వచ్చే పోయే జనం, ప్రయాణం పొడుగునా, భుజాలు పొడుస్తారు. కొందరయితే ఎదుటి వాళ్ల కళ్లజోళ్లు యేమయిపోతున్నాయో కూడా గమనించరు.

దయానంద్ ఈమారు దగ్గిర దారినే బోగిలోనికి ఎక్కి సీట్ వరకు చేరుకున్నాడు. 72లో కూర్చుని సూట్ కేస్ తెరిచాడు. రీడింగ్ మెటీరియల్ లో నుంచి ఓ అందమయిన పుస్తకం బయటకు తీసి, సూట్ కేస్ భద్రంగా తాళం వేసి పైకెత్తి లగేజ్ రేక్ మీద పెట్టేశాడు. రెండో పుస్తకం కావలసి వచ్చినప్పుడు తప్ప ఇంక దానిని ముట్టుకునే పనిలేదు. ఇప్పుడే అన్ని పుస్తకాలు బయటపడేస్తే, అవి ప్రయాణం చేస్తాయి - చహరా పట్టు కోవడం కష్టం.

కుర్రవాడికీ, తనకు మధ్యలో సీటు ఖాళీ.

ఎదురుగా భార్య భర్త కూర్చున్నారు. ఆమె కిటికీ దగ్గర సీట్ తీసుకుంది. చివరి సీట్ ఖాళీ. దయానంద్ విశ్రాంతిగా కాళ్లు జాపుకు కూర్చున్నాడు ఆ సీట్ కిందదాకా. ఎవరేనా వచ్చి కూర్చుంటే, కాళ్ళకు యీ 'చలనం' ప్రాప్తి వుండదు.

ఆమె వయిపు చూడాలంటే ముఖం కాస్త పక్కకు తిరగాలి. బాగుండదు. ఓర కంట చూడడమే మార్గం. పెద్ద మనిషి తరహాకు అభ్యంతరం వుండకూడదు. నశ్యం రంగు చీర. తను యిందాక గమనించడంలో ఏమీ పొరపాటు పడలేదు. జాకెట్ కూడా అదే రంగు. ఆ సంగతి వేరే చెప్పాలీ!

చెవులకు మూడు అంగుళాల డయామీటర్ వున్న రింగులు. ఆమె తల అటు, యిటు తిరిగినప్పుడల్లా వాటి కదలిక కొట్టవచ్చినట్లు కనిపిస్తోంది. ఎవరినీ కొట్టడం లేదు, నయమే!

ఎడమ ముక్కుకు ఒంటిరాయి ముక్కు పుడక.

ముఖం... మనిషి... ఆసాంతం గమనించీ గమనించనట్లుగా చూచాడు. జామ పండులా ఎరుపు, తెలుపు కలిసిన ఒంటి రంగు. అంత విశాలమైన నుదురు కాదు. నశ్యం రంగులో గుండ్రటి చుక్క. భార్య, భర్త ఏమిటో మాట్లాడుకుంటున్నారు. వినడం మంచిది కాదు. పుస్తకం చదువుతున్నట్లు కూచుంటే మంచిది. అయినా యింకా రైలు బయలు దేరక ముందే చదవడం కూడా మంచిది కాదేమో. కంపార్ట్‌మెంట్ అంతా కళ్ళతోనే అగుపించినంత మేర సర్వేచేయడం మంచిది.

కుర్రవాడికి తనకు మధ్య వున్న సీటు, ఆ భార్య భర్తల ప్రక్కన మూడో సీటు కాళీగానే ప్రయాణం చేసేట్లున్నాయి. ఇంకా ఎవరూ రాలేదు. ఆఖరు క్షణంలో ప్రయాణం మానుకుని వుంటారు. ఏదో అవాంతరం వచ్చి వుంటుంది. ప్రయాణం చేయాల్సిన అవసరం తీరిపోయి వుంటుంది. ఏదో జరిగి వుంటుంది.

ఆ సీట్లు కాళీగా వుండడమే తనకు ఇష్టం. రైల్వేలకు నష్టం. అయినా ప్రయాణం హాయిగా చేయవచ్చును.

రైలు బయలు దేరింది.

భయపడడమేగాని, అననుకూలమయిన ప్రక్రియ ఏదీ జరగలేదు. దేవుడు తనకు మేలు చేయబోతున్నాడా?

భార్యా భర్తలు నింపాదిగా రహస్యంగా మాట్లాడుకుంటున్నారు. ప్రయత్న పూర్వకంగా వినదల్చుకున్నా మూడో మనిషికి కష్టమే. కుర్రాడి సంగతి వాళ్లకు పట్టలేదు. కుర్రాడికీ వాళ్ళ సంగతి ప్రస్తుతం అక్కర్లేదు. కిటికీ పక్క సీట్ దొరికింది. ప్రయాణం పొడుగునా ప్రకృతిని తనివి తీరా చూడవచ్చును. ఆనందించవచ్చును, మేను పులకింప చేసుకోవచ్చును.

కాఫీ కేక వినిపించింది.

కాఫీ తాగితే మంచిదే. మొదటి వాయి గనుక తప్పకుండా వేడిగా వుంటుంది. ప్లాట్ ఫాం మీద తాగక పోవడమే మంచిదయింది.

కాఫీ తాగేటప్పుడు బయట హోటళ్ళలో గాని, ఎవరి ఇళ్ళలోనయినాను కప్పు చెవి ఎడమ చేతితో పట్టుకుని తాగడం మంచిదని ఓ మిత్రుడు సలహా యిచ్చిన విషయం గుర్తు వచ్చిది.

ఎందుకని అని తను అడిగినప్పుడు ఆ మిత్రుడు 'అందరూ సర్వ సాధారణంగా కుడిచేత్తో పట్టుకు తాగుతారు. మనం ఎడమ చేత్తో పట్టుకు తాగితే, అందరు పెదిమలు తాకించి ఎంగిలి చేసిన కప్పు అంచు మనకు తగలదు. అట్లా

తగలకుండా వుండడం ఆరోగ్యకరం, హైజీనిక్' అన్నాడు.

అప్పట్నుంచి ఎప్పుడు అలాంటి సందర్భం వచ్చినా యీ సలహా గుర్తుకు వస్తూ వుంటుంది.

తాగే వాళ్ళందరూ ఈ సలహానే పాటిస్తే ఏమవుతుంది! లేనిపోని కుశ్మంకలు - అందరికీ అన్ని సంగతులూ తెలుస్తాయా? తీరా కాఫీ అందించినప్పుడు చూస్తే అది కప్పు కాదు, ప్లాస్టిక్ గ్లాసు. దానికి 'చెవి' లేదు. ఒకరు తాగిన తర్వాత కడిగి మళ్ళీ ఇంకో మనిషికి ఇస్తారు. కొన్ని సంవత్సరాల క్రింద అయితే పేపర్ గ్లాసులు ఇచ్చేవారు రైళ్ళలో తాగడం, కిటికీలోంచి అవతల పారవేయడం. కాని అది 'ఇకానమీ' కాదేమో, మానేసి ప్లాస్టిక్ గ్లాసులు పెట్టారు. ఉత్తరాదిలో అయితే శుభ్రంగా 'మట్టి కప్పులు' ఇస్తారు టీ తో. తాగేసిం తర్వాత ఆ 'మడక' కిటికీలోంచి అవతల పారేసి, అది పగిలి పోయిన శబ్దం విన్నప్పుడు 'కసి' తీరినంత ఆనందం అనిపించేది. ప్రయాణంలో ప్లాస్టిక్ గ్లాసులు, స్పూన్లు, యీ మడకలు మోసుకు వచ్చేవాడు ఇంటికి - భార్య వద్దని కోపం చేసేదాక.

కాఫీ తాగి డబ్బులు చెల్లించి వళ్ళు విరుచుకున్నాడు. అమ్మమ్మ చెప్పిన ప్రకారం అలా చెయ్యకూడదు. 'గాడిద పొట్ట' అవుతుంది. అప్పుడనుకుని ఏం లాభం, గుర్తు రాలేదు.

ఆమె అంటూంది: 'బిస్కెట్లు తీసియివ్వనా?'

'అప్పుడేనా? ఒక గంటయినా ప్రయాణం నడవందే!' బిస్కట్లు తినడానికి కూడా ముహూర్తం.

ఆమె బిస్కట్ల బుట్ట తెరవలేదు. భర్త మాట జవదాటగూడదు గదా! ఇంటి దగ్గరయితే ఫరవాలేదు! ఇక్కడ యిలా దారి మధ్యలో ప్రయాణంలో అతనేమయినా కసురుకుంటే ముఖం చిన్నబుచ్చుకోవలసి వస్తుంది.

దురవస్థ!

అసలే ముఖం — నుదురు — చిన్నవి.

బుగ్గలు గాలి ఉబ్బి నిండుగా అందంగా వున్నాయి. ఆమె పేరు 'ఇందుమతి' అయితే ఎంత బాగుండును!

— ఈ పేరు ఎలా స్ఫురించిందో.

ఎవరో తెలియదు, ఈ పేరు కలవాళ్ళు. ఎందుకు అనిపించిందో. — దేవుడు

చల్లగా చూచి యిదే పేరు అయితే...

కాకపోతే మటుకు యేం బాధ?

అరు గంటల తర్వాత ఆ మనిషి, ఆ ముఖం తనముందు వుండదు. ఈ జన్మలో మళ్ళీ వాళ్ళను చూడకపోవచ్చును; కలసి ప్రయాణం చేయకపోవచ్చును.

ఎందుకు వచ్చిన బాధ!

ఆమె లేచి నిలుచుంది.

దయానంద్ కళ్ళు కూడా పైకిలేచాయి.

ఎక్కడికి?

ఆమె 'టాయ్‌లెట్' వయిపు నడుస్తోంది. తమ వరసకు దగ్గరగా వున్న జాగానే నడుస్తోంది. పోనీలే, నలభయి - యేభయి మందిని తోసుకుంటూ - అందరి కళ్ళల్లోను పడుతూ - పోనక్కరలేదు. ఆమె వెడుతున్నప్పుడు చూస్తే బాగుండదు - అని పుస్తకం మీదకు మళ్ళించాడు దృష్టి.

వస్తున్నప్పుడు అయితే ఫరవాలేదు. తతిమ్మావాళ్ళకు తెలియదు. భుజంనిండా పమిట కప్పకుని నిదానంగా వస్తోంది. **పచ్చటి వొళ్ళు కొత్తరంగుతో** కనిపిస్తోంది.

దోసవళ్ళు లాంటి...

ఊహూ. అలా అనుకోవడం మం**చిదికాదు.**

దేవుడు తనకు మేలు చేస్తున్నాడు. తన మనస్సు లోనికి దురూహాలు దురాశలు రాకూడదు. మంచి కాస్తా విత్‌డ్రా అయిపోతే—కష్టం.

ఆమె ముఖంవయిపు తాపీగా చూచాడు.

అమాయకమయిన ముఖం.

చిన్నప్పుడు ఓ స్నేహితుడు చెబుతూ వుండేవాడు— ఇప్పుడతను చచ్చిపోయి ఏ స్వర్గంలోనో చక్కగా తాగుతూ కాలక్షేపం చేస్తూవుంటాడు—'అమాయకుల్లోనే అగ్నిహోత్రం వుంటుంది!'

నిప్పురవ్వలు.

ముట్టుకుంటే కాలుతాయి.

ముట్టుకోకపోయినా భయపెడతాయి.

పాపం చేసిన వాళ్ళకు అగ్నిహోత్రం అంటే భయం.

వెనుకటి రోజుల్లో అరచేతిలో నిప్పు కణికలు పోసుకుని ప్రమాణాలుచేయిం

చేవాళ్లట. ఇప్పుడు ప్రమాణాలు లేవు... ప్రమాదాలు లేవు. దొరికితేనే దొంగలు. దారి సజావుగా వున్నంతసేపూ పొడుగ్గా వెళ్ళిపోవడమే.

ఆమె మళ్లీ సీట్లో సెటిలయి–భార్యాభర్తలు యిష్టాగోష్టిలోపడ్డ తరువాతగాని దయానంద్ తన పుస్తకం పుటలవైపు దృష్టి మళ్ళించలేదు.

పుస్తకం పుటలలో-లైన్లలో అమాయకమయిన ముఖమే కనిపిస్తోంది. ఒక పుటలో ఆ ముఖం! ఎదురు పుటలో అగ్నిహోత్రం. పుస్తకం కాలిపోతుందేమో నని భయంవేసి అగ్నిహోత్రం కనిపిస్తున్న పుటలవయిపు పుస్తకాన్ని మడిచి చదవసాగాడు. పుస్తకం పాడయితే అయింది; కాలిపోవడం కన్నానయం కదా.

పేజీ తిరగడంలేదు. అసలు చదువుతూంటే కదూ! మనసంతా ఎక్కడో. పేజీలు తిప్పితే మటుకు ఏం లాభం? ఇలా అయితే యింత రీడింగ్ మెటీరి యల్ తెచ్చుకుని మోత దండుగ గదూ!

మనసు స్వాధీనం లేకపోవడం కాదు.

ఏంచేయ దలచుకుందో అదే చేస్తోంది.

దాన్ని వద్దని చెప్పడంలేదు గదా. కళ్లెం చేతిలో పట్టుకోకుండా దానికే వప్పగించి ఊరుకున్నాడు, ఎన్నెన్ని పక్కదారులు పడుతుందో గమనిస్తూ.

తినుబండారాలవాడు వచ్చాడు.

దయానంద్ కొనుక్కోలేదు.

కుర్రవాడు కావాలన్నాడు.

'వద్దు. మన దగ్గర సంచిలో బోలెడున్నాయి!' అంది ఆమె.

'అయితే తియ్యి'

'ఇప్పుడు కాదు. పై స్టేషన్లో రైలు ఆగి-మళ్ళీ కదిలాక' అన్నాడు అతను.

—ఎప్పుడూ యింతే నువ్వు అన్నట్లుగా తండ్రి వయిపు చూచాడు కొడుకు.

'తప్పుకదూ. ఓపిగ్గా కూర్చో' అన్నట్లుగా కుర్రాడి ముఖంలోకి చూచింది 'ఇందుమతి.' -

కుర్రవాడి పేరు యేమయి వుంటుంది?

ఏదో అవనీ. తనకెందుకు?

కుర్రవాడిని బుజ్జగించి అనేక సంగతులు తెలుసుకోవచ్చును. వాడితో మాటలు పెంచుకుంటే. బోలెడంత-సమాచారం--అడిగీ అడగకుండానే బయట పడుతుంది.

కాని ఎందుకు అ శ్రమ?—వాళ్ళకేదయినా 'ఎంబరాసింగ్' గా అనిపించ వచ్చును. మనసులో సవాలక్ష అనుకుంటాను. దానివల్ల ఎవరికీ యే బాధ రబందీలేదు. పైకి పొక్కితే యింకేమయినా వుందా? అయినా కుర్రవాడు ముద్దుమాటల వయసువాడయితే 'నాన్నా, నీ పేరేమిటి?' మీ అమ్మ పేరే మిటి? మీ నాన్న పేరేమిటి మీ తాత—అమ్మమ్మ — నాయనమ్మ—పేర్లు యేమిటి అని మురిపెంగా రాబట్టవచ్చును. అయిదారేళ్ళ వాడు—ఒకటో, రెండో చదువుతున్నవాడు. ఝుళాయించి ఇంగ్లీషు మాట్లాడగలవాడు—వాడితో తనకు సరసాలు ఎలా?

ఏదో స్టేషన్లో రైలు ఆగింది.

స్టేషన్ ప్లాట్ ఫాం ఆమె కూర్చున్న వయిపే వచ్చింది. రైలు అగుతూ వున్నప్పుడే ఆమె కళ్ళు ఆత్రంగా ప్లాట్ ఫాం అంతా వెతుకుతున్నాయి.

రైలు ఆగడంతోటే...'అరుగో. యిక్కడే వున్నారు—' అంది చేతులు కిటికీలోంచి బయటకు చాపి పిలుస్తూ, భర్తతో. వాళ్ళు కిటికీ దగ్గరకు వచ్చి నిలుచున్న తర్వాత గాని, దయానంద్ కంట పూర్తిగా పడలేదు.

దాదాపు యీ జంట యీడువాళ్ళే మరో జంట! కిటికీలోంచి చేయిచేయి కలిపి పలుకరించుకున్నారు, ఆ భార్యాభర్తలు యీ భార్యాభర్తలూను.

'మీరు వస్తారా, రారా అనుకుంటున్నాం'.

'నయం. తెలిశాక కూడా రాకుండా వుంటామా?'

'అసలు రానని ఎలా అనుకున్నావే, నీ అసాధ్యంకూల....' ప్రయాణీకులు ఎక్కడ, దిగడం రద్దీ.

'పది నిముషాలు అగుతుంది యిక్కడ. తొందరేంలేదు. లోపలకు రండి. మాట్లాడుకుందాం' అంది 'ఇందుమతి'.

బయట నించున్న అతను—'నువ్వు లోపలకువెళ్ళు. మేం ప్లాట్ ఫాం మీద నిలబడి మాట్లాడు కుంటాం—' అని రైల్లోకి చూచి 'రావోయ్ బయటకు' అన్నాడు.

'ఇందుమతి' భర్త లేచి రైలు దిగాడు.

ఆమె లోపలకు వచ్చింది.

కుర్రవాడికి ఫైవ్‌స్టార్ చాకలెట్ దొరికింది.

మగవాళ్ళు యిద్దరూ రైలు పెట్టెకు దూరంగా, పళ్ళ దుకాణానికి, పుస్తకాల

దుకాణానికి మధ్య నిలబడి యేమిటో మాట్లాడుకుంటున్నారు.

దయానంద్ కూడా దిగుదాం అనుకున్నాడు ముందు. ఇంతలో కొత్త ఆమె 'ఎలా వున్నావు. కాస్త వొళ్ళుచేశావు యీ సంవత్సరంలో. మళ్ళీ యేమన్నా...' అంది.

'ఛాల్లే. ఊరుకో. సమయం సందర్భం లేదు నీకు–' అంది 'ఇందుమతి', సిగ్గు–కోపమూ కలిపి.

వాళ్ళిద్దరూ ఎదురుగుండా ఓ మనిషి వున్నాడనీ, యిది రైలు కంపార్ట్‌మెంట్ అనీ స్పృహ లేకుండా–ఫ్రీగా, హాయిగా వాళ్ళ యింటి డ్రాయింగ్ రూంలో మాట్లాడు కుంటోన్నట్లే వున్నారు.

దయానంద్ రైలుపెట్టె దిగలేదు.

'అమ్మాయిని తీసుకు రాలేదేం?' అనడిగింది 'ఇందుమతి.'

'ఇంకా స్కూల్ నుంచి రాలేదు. పోన్లే తిరుగు ప్రయాణంలో అలాగన్నా దిగుతావని తీసుకురాలేదు. రెండ్రోజులు వుండి మరీ వెడుదువుగాని–'

'చూద్దాంలే'

'చూద్దాంకాదు. నువ్వు రాకపోతే నా మీద వొట్టే.'

'ఒట్టుతీసి గట్టున పెట్టు, వీలు అవుతుందో లేదో. అప్పటిమాట గదా. ఏమిటది చిన్నపిల్లలాగా వొట్లూ, వామనగాయలూను!–'

'ఇందుమతి' మందలించడంతో స్నేహితురాలు 'టాపిక్' మార్చివేసింది.

'అయిదు నిమిషాలు అయిపోయింది. ఏమిటి చెప్పు... సంగతులు. మీ అయన ఆఫీసూ అదీ బాగా నడుస్తోందా? ఈ సంవత్సరం యేమాత్రం లాభాలు వస్తాయట?–' అనడిగింది 'ఇందుమతి'.

ఆమె కిటికీ లోంచి ప్లాట్‌ఫాం మీదకు చూచింది. ఇద్దరు మగవాళ్ళూ – చెవివేటు దూరంలో లేరు.

'వాళ్ళు చూడు ఎలా సాయిలా పాయిలాగా మాట్లాడు కుంటున్నారో. మనకు మాట్లాడుకుందుకు సంగతులే వుండవు...'

'అది సరేగాని...' అని ప్రారంభించింది స్నేహితురాలు.

'ఊ...'

'అతన్నించి మళ్ళీ ఎలాంటి ప్రాబ్లెమ్స్ లేవు గదూ?'

ఎవర్నుంచి--అన్నట్లు ముఖం పెట్టింది ఇందుమతి. చిన్న ముఖం-చిన్న నుదురు. నశ్యం రంగు బొట్టు దయానంద్ గమనిస్తూ కూర్చున్నాడు.

'అదేనే. దయానంద్ నుంచి'

దయానంద్ ఉలిక్కిపడ్డాడు. తననించి ప్రాబ్లెమ్సా? ఎవడో తన నేమ్ సేక్!

'ఓ! అతనా? ఊహూ... మళ్ళీ ఉత్తరం యేమీ వ్రాయలేదు, నీవు మంద లించిన తర్వాత. ఒకటి, రెండు మార్లు మా వూరు వచ్చాడని తెలిసిందిగాని నన్ను చూడడానికి మాత్రం రాలేదులే!'

'దేవుడు రక్షించాడు'

'నువ్వు బాగా మందలించి వుంటావు అనుకున్నాను'

'బాగా అంటే యిట్లా అట్లాగా? ముఖం వాచేట్లు చివాట్లు వేశాను. మళ్ళా అలాంటి పిచ్చివేషాలు వేస్తే, మా ఆయన్తో చెప్పి ఉద్యోగం పీకించేస్తాను అని బెదిరించాను. నా మాట వినక యే చెరువు నీళ్ళు తాగుతాడు?'

'పాపం!'

'అలాంటి వాళ్లను పాపం తలవడం తప్పు--'

'పోన్లే యింకేం అనకు. మారిపోయాడుగా--'

'నీకింకా అతనంటే లోపల యే మూలో సానుభూతి వున్నదని నాకు తెలుసులే. అయినా అవివేకంగా ప్రవర్తించి ముప్పుతెచ్చుకోకు. ఆ గాలి యిటు వీచడానికి లేకుండా జాగ్రత్తపడు. పిచ్చి ముఖానివి. నీకు మంచి, చెడ్డ తెలిసి యేడిస్తే...'

'సర్లేవే. నన్ను తిట్టడం ప్రారంభించకు. అంతా సరిపోయిందన్నాగా. నీ సహాయానికి నిండా థాంక్స్'.

'అయిపోయింది చాలదు. ముందు ముందు యెలాంటి యిబ్బందులూ లేకుండా చూచుకోవాలి! అదీ మెలుకువ అంటే...'

'అలాగేలే. నువ్వు చెప్పినట్లే...'

'సర్లే. మీ ఆయనకేం అనుమానం రాలేదుగద. నీతో మామూలుగానే వుంటున్నాడా? --ఏమన్నా ఎడ ముఖం, పెడముఖం...'

'అబ్బే అలాంటిదేం లేదు. మేం యిద్దరం పర్ఫెక్ట్ కపుల్.'

'అదుగో. వాళ్ళు వచ్చేస్తున్నారు' అంది స్నేహితురాలు.

'రైలు కూతవేస్తోంది. దిగు--' అన్నాడు ఆమె భర్త.

'ఇందుమతి భర్త' లోపలకు వచ్చాడు.

'చాల థాంక్సండీ. ఆఫీసు టైం అయినా శ్రమ అనుకోకుండా వచ్చారు. యిద్దరూ--' అన్నాడు అతను ఆమెతో.

మళ్లీ అదేమాట--అంది ఆమె. 'తిరుగు ప్రయాణంలో దిగడం మాత్రం మర్చిపోకు సుమా... దేవుడు మేలుచేసి...' అంటోంది ఆమె యింకా ప్లాట్ ఫాం నుంచి.

రైలు కదిలిపోసాగింది.

స్నేహితులు, స్నేహితురాళ్ళు చేతులు ఊపు కున్నారు.

రైలు వేగం పుంజుకుని పరుగెత్తుతోంది.

జీవిత రథం ముందుకు సాగిపోతోంది.

*